

teil, das umfangreiche Literaturverzeichnis, die Faksimile- Drucke sowie die Illustrationen – die sich freilich nur auf das Heidentum und das Alltagsleben der Prußen beziehen, vermögen den Wert des Buches nur zu erhöhen.

Wolfram Euler

Linguistica Baltica. International Journal of Baltic Linguistics, ed. by Wojciech Smoczyński, I, 1992, 302 p.; II, 1993, 346 p., Warsaw: Omnitech Press; III, 1994, 349 p.; IV, 1995, XLIX, 333 p., Cracow: Universitas.

Paskutinis, dešimtas, „Studi Baltici“ tomas pasirodė 1969 metais. Nuo to laiko daugiau kaip dvidešimt metų už Lietuvos ir Latvijos ribų nebuvo tarptautinio mokslinio žurnalo, skirto specialiai baltų kalbotyrai ar baltistikai³. Ir štai 1991 metais Wojciechas Smoczyński, Varšuvos universiteto Baltų filologijos katedros⁴ vedėjas, drauge su Axeliu Holvoetu nusprendė įkurti tarptautinį žurnalą „Linguistica Baltica“ (LgB), kuriame Lietuvos ir Latvijos baltistai galėtų diskutuoti su savo kolegomis iš viso pasaulio (plg. LgB I 5), kuris spausdintų tiek diachroninius, tiek sinchroninius dar-

³ Tiesa, kiek anksčiau buvo arba vėliau pasirodė tokių periodinių leidinių, kuriems baltistinė problematika yra viena iš pagrindinių, ją suponuoja pats leidinio pavadinimas. Pirmiausia minėtini du metraščiai – nuo 1964 m. Lenkijoje leidžiamas „Acta Baltico-Slavica“ (žr. BIt I (2) 191–194, III (2) 237–243, XXIII (1) 76–83) ir Maskvoje nuo 1980 m. išeinantis „Балто-славянские исследования“ (žr. BIt XX (1) 89–97). Pastarasis leidinys išaugo iš to paties pavadinimo darbų rinkinio, išleisto 1974 m., ir knygos „Балто-славянский сборник“ (1972). Abiejuose metraščiuose, šiaip jau gana skirtinguose, gvildenamos baltų ir slavų problemos, ypač kalbų ir kultūrų kontaktai, etnogenezė, lyginamoji istorinė gramatika (į panašią problematiką, rodos, krypsta visai neseniai Pizoje pradėtas leisti metraštis „Res Balticae“, žr. BIt XXXI 2).

Baltistikai dėmesingi italų metraštis „Ponto-Baltica“ (1981–), vokiečių žurnalas „Zeitschrift für Slavistik“ (1956–) ir kt. (žr. BIt XII (2) 200–203, XXI (1) 90–94, XXII (2) 78–82, XXIII (2) 205–208).

⁴ Šiuo metu Varšuvos universitete yra Bedrosios kalbotyros ir baltistikos katedra.

bus. LgB idėjai entuziastingai pritarė VI Tarptautinio baltistų kongreso, vykusio 1991 m. Vilniuje, dalyviai, žymūs baltų filologijos specialistai, sutikę būti redakcijos patarėjais.

Iki šiol pasirodė keturi solidūs LgB tomai, pirmieji du išleisti Varšuvoje, kiti – Krokuvoje. Žurnalą finansiškai remia Varšuvos universitetas (t. I–IV), Lenkijos nacionalinio švietimo ministerija (t. I–II) ir Lenkijos mokslo tyrimų komitetas (t. III–IV). LgB maketavimas, medžiagos pateikimo principai keitėsi ir nusistovėjo nuo trečiojo tomo, redaktoriui pasirinkus prestižinio žurnalo „Language“ tipografinį modelį. Pirmųjų dviejų tomų maketavimui, šriftams, korektūrai galima padaryti įvairių priekaištų, o trečiasis ir ketvirtasis tomas šiuo atžvilgiu laikytini pavyzdiniais. Pirmuosiuose tomuose straipsniai išdėstyti neskaidant į temas, nuo trečiojo tomo – jau tematiškai (daugiausia – pagal kalbas). Nuo antrojo tomo žurnale rasime žodžių indeksą. Sveikintinas LgB žingsnis – kiekviename tome skelbti metinę baltų kalbotyros bibliografiją, supažindinti skaitytoją su viena kita nepraradusia vertės archyvine publikacija (skyrus „Archyvai“), reklamuoti baltistinius periodinius leidinius.

Baigiant trumpą žurnalo formaliosios pusės apžvalgą, būtina keletą žodžių tarti apie ketvirtąjį tomą. Jis išsiskiria tuo, kad yra skirtas didžiojo lenkų kalbininko Jerzy'o Kuryłowiczaus (1895–1978) šimtmečiui ir sudaro įspūdingo jubiliejinio leidinio antrą dalį⁵. Todėl šiame LgB tome įdėta trumpa mokslinė Kuryłowiczaus biografija, jo baltistinių bei slavistinių darbų bibliografija (W. Smoczyński), mokslininko kolegų ir mokinių atsiminimų. Be baltų kalbotyros straipsnių, čia skelbiama ir darbų iš slavistikos bei pora publikacijų, skirtų lotynų ir albanų kalboms (dauguma šių tyrimų turi platesnę indoeuropeistinę pakraipą).

Jeigu nebūsiu apsirikęs skaičiuodamas, keturiuose LgB tomuose išspausdinta 106 straipsniai ir 7 recenzijos, parašyti įvairaus amžiaus mokslininkų iš Lenkijos, Lietuvos, Latvijos, Vokietijos, JAV, Čekijos, Italijos, Bulgarijos, Rusijos, Švedijos, Izraelio, Olandijos, Belgijos, Norvegijos, Suomijos, Estijos, Austrijos, Prancūzijos. Tarp autorių yra ir labai gerai pasaulyje žinomų baltistų, ir tokių, kurių darbai vis labiau pastebimi, ir galiausiai – tyrė-

⁵ Pirmąją šio leidinio dalį (Kuryłowicz memorial volume, Part one, ed. by W. Smoczyński, Cracow: Universitas, 1995, 593 p.) ketinama apžvelgti artimiausiame BIt sąsiuvinyje.

jų, kurie iki šiol nebuvo žinomi platesnei specialis-
tų auditorijai.

Tai, kad LgB bendradarbiauja įvairių kartų
baltistai iš viso pasaulio, rodo, jog redaktoriai pa-
siekė savo tikslą - įkūrė, be jokios abejonės, tarp-
tautinį mokslinį žurnalą. LgB problematika apima
pagrindines baltų kalbotyros sritis, pradedant fon-
etika bei morfologija ir baigiant sintakse bei kal-
bų kontaktais. Tokios įvairios tematikos straips-
nius įvertinti vienam recenzentui, juolab ribotos
apimties rašinyje, yra nepakeliamas uždavinys, tad
čia bus tenkinamasi bendresne apžvalga.

Didžioji dalis LgB publikacijų yra diachroni-
nio pobūdžio arba reikšmingos diachroninei baltis-
tikai ir maždaug po vienodai pasiskirsto po ketu-
rias temas, kurias sąlygiškai galima taip sugrupuo-
ti: a) fonetika ir morfonologija, b) morfologija, c)
sintaksė, d) etimologija ir onomastika bei kalbų
kontaktai.

FONETIKOS ir MORFONOLOGIJOS tematika
gana įvairi. Naujomis idėjomis joje, mano galva, iš-
siskiria darbai iš akcentologijos, kuri pastaraisiais
dešimtmečiais padarė didelę pažangą. Pavyzdžiui,
E. Stankiewicziaus straipsnyje (IV 61-73) polem-
izuojama su tradiciniu požiūriu, kad slavų ar bal-
tų-slavų akcentuacijos rekonstrukcija remtina lie-
tuvų kalba (apie tai šis mokslininkas, beje, yra ra-
šęs ir anksčiau⁶). Straipsnio vertei kenkia pasitaik-
kančios klaidos, pvz.: *nurguml* (p. 65), *puodal*, -ū...
(p. 66). R. Derksenas (IV 163-168) diskutuoja
su S. Youngu (III 101-108) dėl latvių kalbos
priegaidžių kilmės. Diskusijų, kurias skatina re-
dakcija, žurnale rasime ir daugiau. Tai sektinas
bruožas. Gaila, kad tiek čia paminėtų, tiek ir kai
kurių kitų vakariečių kolegų darbuose beveik nesir-
remiama šiuolaikinių lietuvių ir latvių kalbininkų
tyrimais, rašoma, tarsi jų nebūtų. Dėl to labai nu-
kenčia ir faktų analizė (į apyvartą neįtraukiami
nauji empiriniai duomenys, ypač tarminiai), ir, su-
prantama, teiginių argumentacija.

Klausimo istorijos ir literatūros precizišku ap-
tarimu išsiskiria T. Mathiassenas, sugrąžinęs į
rytų baltų *ie* problemos vingius (IV 41-53) ir
W. Smoczyński, pateikęs visiškai naują pr.
dęigiskan interpretaciją (I 143-171) ir sintetinį

straipsnį apie konservatyvius lietuvių kalbos fone-
tikos, fonotaktikos ir apofonijos bruožus (II 69-81).
Kaip mobiliosios paradigmos pavyzdys antroje pub-
likacijoje praspūdavo *akmuš* - senas baritonas (p. 75),
o voc. sg. *wilk-ė-ø* turėtų būti *wilk-e-ø* (p. 77).

Dėmesį patraukė du darbai, skirti balsių kai-
tai: H. Birnbaumo apie redukuotą ir nulinį
laipsnį (IV 13-22) ir A. Bammesbergerio apie
*ā laipsnio kilmę (I 49-53). Fonetikos ir morfono-
logijos klausimus žurnale dar gvildeno D. Bond
(latvių kalbos skiemenų pradžios ir rimai, III 87-
100), A. Braidakas (gina nuomonę, kad ide. *o,
*a refleksas baltų prokalbėje buvęs atviras *o, o *ā
- atviras *ō, I 173-178; aptaria priebalsių posiste-
mio raidą latgalių gentinėje kalboje, II 183-187),
E. P. Hampas (*centum* skoliniai, I 7-10),
A. K. Karinis (kai kurių latvių kalbos veiksmažo-
džių sg. II a. galūnės -i nunykimai, III 109-120),
F. Kortlandtas (kelia mintį, kad prieš Saussu-
re'o dėsnį tarp priesagų -au-ti ir -uo-ti bus buvusi
papildomoji distribucija pagal kirtį, IV 141-143),
V. Rūkė-Dravinia (minkštasis /r-/ lietuvių ir
latvių tarmėse, I 55-62), W. R. Schmalstiegas
(kai kurių Daukšos veiksmažodžių galūninis
kirtis laikytinas ne klaida, o archaizmu, III 35-
38) ir B. Stundžia (lietuvių kalbos pirminių var-
dažodžių akcentinė klasifikacija, I 71-83; lietu-
vių kalbos priešdėlinių veiksmažodžių kirtavimas,
IV 75-82).

Vertingų straipsnių žurnale paskelbta iš
diachroninės MORFOLOGIJOS. Dauguma autorių
gerai pažįsta medžiagą ir ankstesnių tyrėjų darbus.
P. Vanagas, pastaruoju metu sutelkęs dėmesį į
latvių senuosius raštus, svarsto linksnių galūnių
raidos tendencijas (III 121-130), J. D. Range ap-
taria adesyvo ir aliatyvo vartojimą senuosiuose lie-
tuvų raštuose (IV 93-102), W. P. Schmidas -
kuršininkų *io* kamieno veiksmažodžius (IV 55-60),
S. Temčinas - lietuvių kalbos *u* kamieno būdvar-
džių konkurenciją (II 91-107; III 39-60). Prūsisti-
niuose straipsniuose W. Euleris apžvelgia as-
meninius įvardžius (I 127-141) ir perifrastines
veiksmažodžio kategorijas (III 153-162), N. Ost-
rowskis - veiksmažodžių kamienus (III 163-176),
W. Smoczyński, remdamasis pažodinio verti-
mo koncepcija, mėgina apibrėžti linksnių sintaksi-
nes funkcijas (IV 173-184). Iš morfologijos
straipsnių dar paskelbė A. Bammesberge-
ris (lic. *žinoti* priešistorija, II 83-90), B. J. Dar-
denas (sigmatinis slavų aoristas ir baltų būsimas
laikas, IV 217-223), E. P. Hampas (pr. gen.
sg. -as, III 151-152), W. Mańczakas (lic. ta-
riamosios nuosakos sg. I a. kilmė, IV 113-117),

⁶ Žr. E. Stankiewicz, The nominal accentu-
ation of Common Slavic and Lithuanian, - Ameri-
can Contributions to the Tenth International Con-
gress of Slavists, Sofia, 1988, 385-400; t. p. aut.
The accentual patterns of the Slavic languages,
Stanford University Press, 1993, 5-14.

W. R. Schmalstieg (lie. veiksmazodžio sg. praes. II a. galūnės ir preterito kilmė, I 25–33).

Verti dėmesio žurnale išspausdinti SINTAKSINIAI tyrimai. Šios tematikos lyderiu laikyčiau redaktoriaus pavaduotoją A. Holvoetą, paskelbusį penkis straipsnius iš latvių kalbos sintaksės (I 103–112; II 131–149; III 131–140, 151–161; IV 153–161). Dėl konstrukcijos *tēvo dārba* interpretacijos ir kilmės vaisingai diskutuoja W. R. Schmalstieg (III 13–19), V. Ambrazas (III 7–11) ir K. Luukkonenas (IV 209–210). Be šių autorių, sintaksės klausimais dar rašė V. Krysko (dvojybinis baltų ir slavų objekto galininkas (I 11–24), R. Lühr (jungtukų „ir“, „ar“ virtimas klausiamosiomis dalelytėmis lie. kalboje, IV 119–130), G. Michelinis („Margaritos teologiškos“ veiksmazodinių sintagmų santykis su lotyniško originalo tekstu, IV 103–111), T. K. Nilssonas (iškelia galima finų sintaksinį baltizmą, sietiną su lie. *laukañ* tipo prieviksiu, IV 199–207), L. Sawicki (kilmininkas ir galininkas lietuvių k. tikslo ir paskirties konstrukcijose, I 93–101) ir P. Vanagas (vokiečių k. įtaka latvių senųjų raštų gramatinei ir sintaksinei struktūrai, II 163–181).

ETIMOLOGIJOS ir ONOMASTIKOS klausimais, rodos, vyrauja straipsniai, kuriuose aiškinamos atskirų žodžių etimologijos. G. T. Rikovas etimologizuoja lie. *palėl* (I 213–216), *penėti*, *pėslas* (II 115–119), *galėti* (IV 131–134); A. Bammesbergeris - lie. *tvarkà*, *tvirti* (III 177–184), F. Kortlandtas - la. *nākt* (III 191–193), V. Grinaveckis - lie. *kānka* (IV 145–148), W. Witkowski - lie. *plūndra* (IV 149–152). S. Karaliūnas svarsto lie. *aisnis* (I 217–223) ir *ārnūs* (IV 135–140) kilmę, diskutuoja su J. F. Levinu (jo straipsnį žr. I 85–91) dėl lie. *karvėlis* etimologijos (II 109–113); K. T. Witczakas aiškina lie. *milas* kilmę (III 185–189), remdamasis ypač baltų kalbų medžiaga, rekonstruoja ide. *‘Sambucus nigra L.’* leksemą (I 201–211). P. U. Dinis E 708 pr. žodį interpretuoja kaip *Aubis* (II 211–219), W. Tenhagenas gilina *į E 48 mercline* (I 113–125). Onomastikos straipsniai negausūs. V. Toporovas rašo apie Padonės baltiską hidronimiją (I 225–240), L. Baluodė - apie augalinės kilmės latvių hidronimus (II 189–210), M. Biolik - apie pr. *mary* Varnės ir Mozūrų hidronimijoje (II 231–242), A. Vanagas etimologizuoja lie. *Dėltuva* (III 61–70).

Kukliau žurnale reprezentuojami LEKSIKOS ir ŽODŽIŲ DARYBOS klausimai. S. Ambrazas, kryptingai tiriantis baltų kalbų istorinę žodžių darybą, analizuoja *nomina collectiva* (I 35–48) ir de-

minutyvų (II 47–67) raidą baltų kalbose⁷, M. Wojtyła-Świerżowska - *nomina abstracta* problemas (I 183–192), W. Boryś - pietų slavų ir baltų kalbų leksikos paraleles (I 193–199). Prūsų kalbos leksikai skirti R. Eckerto (surado pr. (jotv.) *kellewesze* tikslesnį atitikmenį bašn. r. *kolovozecz* ‘gyvenantis vežime’, I 179–182; kalbos duomenys apie drevinę bitininkystę, II 221–229) ir F. Hinzės (kai kurie sudurtiniai paukščių pavadinimai, turintys struktūrinius atitikmenis vokiečių kalboje, IV 185–192) straipsniai. J. D. Range (III 211–231) kelia aiškėn esmines baltų skolinių tyrimo problemas⁸. Be paminėtų autorių, leksikos klausimais dar rašė R.-P. Ritteris (pabaltijo finų baltizmų amžius, IV 193–198), H. Seldeslachtsas bei P. Swiggersas (apie baltų, slavų ir lotynų kalbų frankių pavadinimus, IV 23–33) ir L. Vaba (baltiški augalų pavadinimai XVII a. estų žodynuose, IV 211–216).

Žurnale mažai svarstyti bendresni baltų kalbų ir baltų kalbotyros istorijos klausimai. A. Erhartas siūlo skirti archajiškas ir konservatyvias kalbas (IV 1–12; lietuvių kalba priklausytų antrosioms), L. Bednarczukas lingvistinę LDK situaciją traktuoja kaip tam tikrą kalbų sąjungą (II 5–13), Z. Zinkevičius aptaria lietuvių kalbą Rytprūsijoje (I 63–69), senųjų lietuvių rankraštinių tekstų kalbos ypatybes (IV 83–91), F. Hinzės svarsto, kas buvo D. F. Werneris, vienas iš „Lexicon Lithuanicum“ savininkų (II 127–130).

Vos kelios nedidukės publikacijos iš dialektologijos: V. Grinaveckis rašo apie dalelytę *net* lietuvių tarmėse (II 121–125), V. J. Zopas - apie latgalių įnagininką ir kelintinius skaitvardžius (IV 169–172). Vienas straipsnis iš psicholingvistikos - P. Wójciko apie lietuvių vaikų kalbos būdingesnes ypatybes (III 71–86).

Žurnale recenzuota: V. Ambrazo „Сравнительный синтаксис...“ (A. Holvoet, I 241–246), T. Stolzo „Sprachbund im Balticum?“ (W. Tenhagen, II 243–249), J. D. Ranges „Bausteine zur Bretke-Forschung“ (J. Karaciejus, II 251–254), K. Karulio „Latviešu etimologijas vārdnīca“ (S. Karaliūnas, II 255–281), A. Gattorio „Lettische Syntax. Die Dainas“ (A. Holvoet,

⁷ Plg. S. Ambrazo straipsnius apie šių darybos kategorijų raidą lietuvių kalboje (žr. LKK XXXIII 180–190; XXXIV 130–157).

⁸ Autoriui būtų pravertę novatoriški V. Urbučio straipsniai (Blt XXVII (1) 4–14; XXVIII (1) 91–101), išspausdinti 1992 ir 1994 metais.

III 293–294), A. Priedytės ir A. Luddeno „Lettisch intensiv!“ (W. Tenhagen, III 295–296), R. Eckerto ir kt. „Die baltischen Sprachen“ (J. D. Range). LgB pagerbti iš mūsų tarpo pasitraukę mokslininkai: J. Safarewiczus (I 285–291), K. Dravinis (II 283–290, su bibliografija), J. Hilmarssonas (II 291–294), A. Gregorskis (II 295–298), T. Buch (II 299–313, su jos atsiminimų nuotrupomis), V. Pisanis (III 303–309, su baltistine bibliografija), R. Bertulis (III 310–312, su rinktine bibliografija); reguliariai informuojama apie svarbesnes baltistines konferencijas.

Čia pateikta trumpa apžvalga gal padės skaitytojui susidaryti apytikrą LgB vaizdą, kuris „Baltistijoje“ turėjo pasirodyti gerokai anksčiau, ne laukiant ketvirto tomo. Tačiau subjektyvios prielastys kiek atitolino¹ pažinti su jaunu, bet labai rimtu BIt konkurentu, iš kurio galima ir verta kai ko pasimokyti. Ypač - sugebėjimo sutelkti didžiulį būrį autorių, įžiebtį diskusijas, taip pat entuziazmo, nuolatinės ieškojimų dvasios.

Bonifacas Stundžia

Clavis Germanico-Lithvana. Rankraštinis XVII amžiaus Vokiečių-Lietuvių kalbų žodynas. Keturios dalys / Handschriftliches Deutsch-Litauisches Wörterbuch des 17. Jahrhunderts in vier Teilen / Manuscript German-Lithuanian Dictionary of the 17th century in four parts. I: A–E, Vilnius: Mokslo ir enciklopedijų leidykla / Bibliotheca Baltica, 1995, XLIII, 629 p.

Jau iš šitokio titulinio puslapio teksto (jis baigiasi žodžiu *leidytla*) matyti leidinio pobūdis ir iš dalies apimtis. Tai V. Drotvino parengta XVII a. pabaigos Frydricho Pretorijaus Vyresniojo (1624–1695) rankraštinio vokiečių-lietuvių kalbų žodyno pirmoji dalis, apimanti A–E raides. Ją sudaro: trumpa parengėjo pratarmė (su vertimu į vokiečių ir anglų kalbas, p. VII–IX), parengėjo įžanginis straipsnis „Pastabos apie Frydricho Pretorijaus žodyną Clavis Germanico-Lithvana“ (su lietuviškais paaiškinimais ir šio straipsnio vokiškąją bei angliškąją santrauką, p. X–XXXIV), Pretorijaus žodyne vartojamų sutrumpinimų sąrašas (p. XXXVI–XLIII), turinys ir minėtų raidžių žodyno faksimilės (p. 1–629).

Pratarmėje trumpai nusakoma žodyno paskirtis, reikšmė ir jo publikavimo tikslas. Čia taip

pat nurodoma būsimųjų publikacijos dalių apimtiai: antroji apimsianti F–L raidžių žodžius, trečioji prasidėsianti raide M ir baigiantis žodžiu *verstehen*, ketvirtoji prasidėsianti žodžiu *verstehen* ir baigiantis Z raides žodžiais, po kurių būsianti pridėta lietuviškų žodžių rodyklė (iš šitokio nurodymo nelabai aišku, ar žodis *verstehen* bus trečioje ar ketvirtoje dalyje). Pratarmės pabaigoje dar pažymima, kad pirmosios dalies rankraštis publikuoti buvęs parengtas 1987 m., bet išspausdintas tikslai 1995 m., minint žodyno autoriaus 370-ąsias gimimo ir 300-ąsias mirties metines.

Įžanginiame straipsnyje rašoma apie Pretorijaus gyvenimą, jo lituanistinę veiklą, jo žodyno atsiradimo aplinkybes, žodyno sandarą bei apimtį (jis esąs dviejų tomų, kurių pirmasis apimas A–L raides ir turįs 1326 vidutinio formato (21x17 ar 20,2x16,3 cm) puslapius, o antrasis M–Z raides ir turįs 1183 puslapius; iš viso žodyno teksto esą 2511 puslapių, įskaitant ir tuščiuosius). Be to, čia pateikiama duomenų apie rankraščio įrašimą, popierių, rašyseną, apibūdinami įvairūs papildymai bei priedai. Manoma, kad prierašų galėjęs įdėti žodyno autoriaus sūnus Frydrichas, kuris paveldėjo tėvo Žilių parapiją, taip pat Vilhelmas Teodoras Šimelpenigis ir Kristijonas Frydrichas Štimeris, kuriems priklausė rankraštis ir kurių pavardės įrašytos rankraščio pradžioje. Prierašų autoriai, V. Drotvino nuomone, galėję būti ir dar kokie du ar trys nežinomi asmenys, bet jiems nustatyti reikėtų specialių tyrinėjimų (p. XII).

Įžanginiame straipsnyje paliečiamos ir tokios ligi šiol dar neišnarpintos problemos, kaip žodyno parašymo data, prie daugelio žodžių pridėtų bibliinių posakių vertimo autorystė, žodyno ryšys su ankstesniais vokiečių-lietuvių kalbų žodynais. Be to, užkliudoma čia ir žodyno autorystės problema: pritariama J. Lebedžio įtikimais argumentais paremtam spėjimui, kad žodyno autorius buvęs Frydrichas Pretorijus Vyresnysis².

Tačiau dėl J. Lebedžio nurodytos žodyno parašymo datos (apie 1674, vėliausiai – 1675 m.) įžanginio straipsnio autorius suabejoja. Remdamasis žodyno popieriaus vandenženkliais, jis mano, kad „žodynas rašytas dešimtmečiu vėliau, negu nurodo Lebedys“ (p. XIV). Kiek tokia abejonė yra pagrįsta, specialiai netyrinėjusiam tų vandenženklių sunku pasakyti, juoba kad ir pats V. Drotvina sakosi negalėjęs jų visų identifikuoti.

¹ Apie LgB pasirodymą operatyviai informuota „Gimtojoje kalboje“ (Nr. 4–5, 1993, 20).

² J. L e b e d y s, Smulkioji lietuvių tautovaka XVII–XVIII a., Vilnius, 1956, 510.